

6 NŐKÉNT A VILÁGBAN | 13 JORDÁNIÁBAN | 18 FINNUGOR NÉPEK

Új város

XXVIII. évfolyam

10. szám

2016. október

www.ujvaros.eu

Ára: 480 Ft

KÜZDELEM A SZABADSÁGÉRT

Nagy Imréről 60 évvel
az 56-os forradalom után

	Amerikai Egyesült Államok: Living City www.livingcitymagazine.com
	Argentína: Ciudad nueva www.ciudadnueva.ar
	Belgium: Nieuwe Stad nieuwe.stad@pi.be
	Brazília: Cidade Nova www.cidadenova.org.br
	Bulgária: Nov Svjat fokbulgaria@gmail.com
	Cseh Köztársaság: Nove mesto novmesto@volny.cz
	Dánia: Ny Stad www.focolare.dk
	Franciaország: Nouvelle Cité www.nouvellecite.fr
	Fülöp-szigetek: New City ncmanila@skynet.net
	Hollandia: Nieuwe Stad www.focolare.nl
	Horvátország: Novi Svijet novisvijet@novisvijet.net
	India: Living city indiaczf@bom5.vsnl.net.in
	Japán: Uno focolareuno@gmail.com
	Kanada: Nouvelle Cité nouvellecite@focolare.ca
	Katalónia: Ciutat nova www.ciutatnova.org
	Kenya: Africa New City-Nouvelle Cité newcityafrica@mbambu.com
	Kína: San Sing
	Kolumbia: Ciudad Nueva www.ciudadnueva.com.co
	Korea: Kumul kumul@focolare.or.kr
	Lengyelország: Nowe miasto focfemwarszawa@rubikon.pl
	Libanon: Al-madina al-dzsadida Cifenouvelle@terra.net.lb
	Litvánia: Naujasis Miestas info@focolare.lt
	Mexikó: Ciudad Nueva ciudadnueva@focolaremex.org
	Nagy-Britannia: New City www.newcity.co.uk
	Németország: Neue Stadt www.neuestadt.com
	Pakisztán: Hayat rosam@comsats.net.pk
	Portugália: Cidade Nova www.cidadenova.org
	Románia: Oraş Nou edituraorasnou@yahoo.it
	Spanyolország: Ciudad Nueva www.ciudadnueva.com
	Svédország: Enad Värld
	Szerbia: Novi Svet novisvet@kc.org.rs
	Szlovákia: Nové Mesto novemesto@nexta.sk
	Szlovénia: Novi svet www.novisvet.si
	Uruguay: Ciudad Nueva www.ciudadnueva.focolare.org.uy
	Venezuela: Ciudad nueva ciudadnueva@etheron.net

Tartalom

Aktuális

- 4 Zsákutca
Petro-de Chalendar Kálmán
- Az Egyháznak van válasza
Kovács Bertalan
- Szakértelemmel és barátsággal
a migrációról
Kovács Bertalan
- Ígéretes kezdet
Göbel Ágoston

Interjú

- 6 Kapcsolatok hálójában
Giulio Meazzini

Nézőpont

- 8 Paksy Eszter
Barna Erzsébet
Simkó Zsófia

Fókuszban

- 10 Egy magyar üzenete az emberiségnek
Sebok Cristian

Színes riport

- 13 Isten hozott a béke országában!
Prokopp Katalin

Aktuális

- 17 A béke országában

Társadalom

- 18 Kisebb testvéreinkért
Antal Gergely

Lelkiség

- 20 A béke arcai
Chiara Lubich
- Anyaként, mint Mária
Chiara Lubich
- Az élet igéje - október
Fabio Cardi

Az ige élete

- 23 A játszótéren
Nem állhatok meg

Velünk történt

- 24 Ha egyedül lettem volna...
Tanító néni kérem, kistesóm születik!

Életmód

- 26 Kamaszokra hangolva
Visy Petra
- Nem foglak gyűlölni titeket
Maria és Raimondo Scotto

Mese

- 28 Fecske Ferkó
Barlay Ágnes

Kultúra

- 30 Mondják meg Zsófikának!
Simkó Zsófia
- A végtelen nyomában
Göbel Gergely
- 31 Okos kavics
Vittorio Sedini

MINT HANGSZEREK EGY SZIMFÓNIÁBAN

Az utóbbi hetekben, napokban, akár a buszon mellettem utazók csevegését hallgatom, akár elektronikus postafiókomat nyitom meg, akár a közösségi hálón ismerőseim bejegyzéseim futok végig, egy összetartozásában megtépzott nép részének érzem magam. Mintha egy kiváló szimfonikus zenekar hangversenyére érkezve – hisz a magyar nép nagy kvalitásokkal rendelkezik – azon kapnám magam, hogy a karmestert elűzték a koncertteremből, és ezért fülsértő hangzavar lesz úrrá. Ma reggel egyszer csak – mint egy első hegedű felülkerekedő tiszta hangja – felsejlett előttem Nagy Imre alakja, ahogy őt a Fókuszban rovatunk cikke bemutatja. Ennek a hiteles magyar vezetőnek a tettei és szavai elgondolkodtatnak és példát mutatnak. Gerincessége, elveihez való hűsége nyugalommal és a jövőbe vetett reménnyel tölt el.

A mártírhalála óta eltelt két emberöltő alatt sokat fordult körülöttünk és velünk a világ, kemény, majd gyengülő diktatúra, rendszerváltás, gondolati és vallásszabadság... Megtapasztalhattuk, hogy a demokráciát, a szabadságot nem elég kivívni, hanem minden emberi és szakmai eszközzel azon kell igyekeznünk, hogy a kivívott szabadságunkkal egyre jobban, egyre felelősebben tudjunk élni személyes és társadalmi életünkben egyaránt.

Mint 1956-ban, ma is nagyban függünk a világszintű geopolitikai folyamatok alakulásától, jelen és jövő életünk biztonsága nem tőlünk, de még csak nem is a belpolitikai vagy akár EU-szintű intézkedésektől függ. Mégis mi lehet a mi részünk? Egy valamit biztosan tehetünk és meg is kell tennünk: építeni a békét. Ezt pedig – ahogy Chiara Lubich tanácsolja a 20. oldalon –, magunkon kell kezdenünk. Fontos az is, hogy mélyen megismerjük a „másmilyen” másikat és a helyzetét. Erre vállalkoztak a VII. Nemzetközi Finnugor Világkongresszus résztvevői, köztük cikkünk írója, aki bemutatja, mit tart fontosnak a más, kisebb népekkel való párbeszéd építésénél. És ez volt a célja annak az öt magyar fiatalnak is, akik bátran felkerekedtek, és a Host Spot projekt keretében Jordániába

© Depositphotos.com/ Luciano De polo

**Mindannyiunk hozzájárulása szükséges,
hogy megszülessen a harmónia.**

mentek, hogy sok más nációból érkezett társukkal együtt saját élmények és személyes beszámolók alapján ítélik meg a közel-keleti helyzetet. A béke építésére hétköznapijainkban is ezernyi alkalom nyílik: küldhetünk köszönő sms-t a férjünket ismeretlenül segítőnek, próbálhatjuk összekapcsolni a családuknak életeréhez kapcsolódó plébániákat, vagy megpróbálhatjuk kamasz gyermekünket megérteni indulatkitöréseivel együtt – ahogy ehavi lapszámunkban olvashatjuk. Ötvenhatban a magyarság széles tömegei az elveik különbözősége ellenére közösen álltak ki a szabadság és a függetlenség eszméinek védelmében. Ma, más helyzetben, ne hagyjuk, hogy az eltérő világnézet, a változatos tapasztalati háttér a migránkérdésben, vagy az EU megítélésével kapcsolatban alkotott különböző véleményeink miatt elűzzük a karmestert. Hisz Ő valójában nem ment ki a teremből, ott áll továbbra is a pulpituson, és elég, ha mind Felé fordulunk. ■

Zsákutca

Nyolc hónapot töltöttem önkéntesként a Jezsuita Menekültszolgálatnál. Ezalatt az idő alatt hetente többször mentünk „terepre”, a Bicskei Befogadó Állomásra vagy a Fóti Kísérő Nélküli Kiskorúak Otthonába. Különböző programokat szerveztünk, magyart tanítottunk, játszottunk a gyerekekkel, kirándulásokra hívtuk a családokat. Számomra azonban a legmarkánsabb pillanatok mégis azok voltak, amikor a táborban egy-egy emberrel eljutottam addig a bizalmi szintig, hogy megosztotta velem életének történetét. Nehéz sorsokról van szó.

Ritkán éreztem magam egyszerre olyan tehetetlennek és mégis hasznosnak, mint amikor az egyik bevándorló ismerősömet elkísértem a bíróságra az oltalmazotti státuszával kapcsolatos felülvizsgálati kérelme ügyében. A tárgyalás nagyon megviselte és az egyik pillanatban el is sírta magát. Amikor kijöttünk, nem tudtam, mivel vigasztalhatnám egy kicsit, ezért felültettem egy bubira, és végigbicikliztük a budai rakpartot. Nem is sejtettem, hogy ez gyermekkori emlékeket elevenített fel benne, ugyanis évek óta nem volt alkalma biciklizni. Annyira hálás volt, hogy utána ő hívott meg engem ebédelni, és még sokáig beszélgettünk. Mindkettőnknek mélyreható volt: menekült ismerősömnek azért, mert megnyílhatott valakinek élete olyan pillanatairól, amelyekkel eddig csak egymaga nézett farkasszemet; nekem pedig azért, mert történetének meghallgatása sokat segített abban, hogy megszabaduljak a zárt sémáktól, a kategorizálás rossz oldalától. Egyik önkéntes társam szavaival élve: „az általánosítás totál zsákutca”. ■

Petro-de Chalendar Kálmán

Az Egyháznak van válasza

A „A Katolikus Egyháznak van megoldása a társadalmi kérdésekre és problémákra, erre kívánjuk felhívni a figyelmet” – olvashatjuk a Katolikus Társadalmi Napok (KATTÁRS) honlapján. A budapesti Március 15. téren esős, mégis derűs hétféve várta azokat, akik szeptember 16-án és 17-én ellátogattak a főváros szívébe. A KATTÁRS egyházi fővédnöke Erdő Péter bíboros, civil fővédnöke Herczegh Anita, a köztársasági elnök felesége volt. Köszöntőt mondtak Veres András megyéspüspök, Tarlós István főpolgármester és Soltész Miklós államtitkár is. A téren felállított nagyszínpadon és a beszélgetősátrakban zajló programon kívül előadások, műhelyek folytak a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskolán, a Piarista Gimnáziumban és a Párbeszéd Házában is. A KATTÁRS-nak fontos résztvevője volt az a több mint 30 egyházi intézmény, melyek sátorral vagy sátorrészlettel képviselték magukat. A Március 15. tér erre a másfél napra egy óriási találkozóhellyé vált, ahol a legkülönbözőbb karitatív, pasztorációs vagy bármilyen társadalmi tevékenységet végző csoportok képviselői ismerhették meg egymást és nyerhettek bepillantást egymás misszióiba: egyháziak és laikusok, idősek és fiatalok, családok, szakértők és civilek. A Fokoláre Mozgalmat az EcoOne ökológiai csoport képviselte, mely közös sátorban jelent meg a Naphimnusz Teremtésvédelmi Egyesülettel. ■

Kovács Bertalan

Holtváry Kriszta

Szakértelemmel és barátsággal a migrációról

A Sophia Szakkollégium 2016–17. évi első nyilvános alkalmaként szeptember 26-án Dr. Frivaldszky János jogfilozófus, politológus, a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Jog- és Államtudományi Karának egyetemi tanára tartott előadást „A jelenlegi migráció értékelése” címmel. Az este talán legnagyobb pozitívuma egy olyan szintetikus látásmódra való törekvés volt, amelyben egyformán helyet kapott a krisztusi törvény az elesettek megsegítésére, az állam kötelezettségei, a migráció folyamatának összetett volta, a migránsok gyakran különböző motivációja az el- és bevándorlásra. Emellett megjelent az európai kultúra és társadalom értéke, a befogadó országok állampolgárainak biztonsága, és – nem utolsósorban – egy olyan globális szemléletmód, amely figyelembe veszi a nyugati világ felelősségét a hatalmas társadalmi szakadék és a migráció kialakulásában. Segítenünk kell, mondta az előadó, de a segítségünk a probléma megoldására kell, hogy irányuljon, célba kell, hogy érjen, és konkrét kell, hogy legyen. Ha adományozunk, a pénz érkezzen meg, ha befogadunk, tegyük azt a menekült valós szükségleteinek figyelembevételével, és ami a legfontosabb, mindez szeretetből, éppen ezért rendezetten történjen. Sok kérdésre választ kaptunk, de talán még több új kérdés merült fel bennünk, amelyek végső soron új megoldások keresésére és még elkötelezettebb cselekvésre ösztönöznek bennünket. Az elhangzottak alapjául szolgált az előadónak a Iustum Aequum Salutare – az egyetem jogtudományi folyóiratában megjelent tanulmánya. Az előadást egy baráti hangvételű beszélgetés követte a jelenlévők részvételével. ■

Kovács Bertalan

Maliustyk Mariann

Ígéretes kezdet

Ez év szeptember 3-án, Harkakötönyben rendezték meg az első Vidék Találkozót, ahová közel 350-en érkeztek (köztük mintegy 20 polgármester és alpolgármester). Hetven „vidéki” anyaországi és határon túli település is képviseltette magát, így nem csupán országos, hanem rögtön nemzetközi hírű lett a rendezvény, mely a „Vidék, a nemzet lelke” mottót kapta. Ez a mondat magát az egész napos találkozó célját tükrözte. Az előadásokon és a kerekasztal-beszélgetésen a vidék fogalmát, megmaradását, jövőképét tárgyalták a résztvevők. Szóba kerültek azok a kihívások, melyekkel a falvakban élő emberek szembesülnek, a vidéki kultúra és a hagyományok megfelelő ápolásának kérdései is. A rendezvény helyszínül szolgáló Harkakötönyi Parkerdő színiültig megtelt vendégekkel, bemutató sátrakkal, melyek telis-tele voltak helyi termelésű zöldségekkel és gyümölcsökkel, továbbá feldolgozott, kézműves és saját készítésű portékával, melyeket meg is lehetett kóstolni a kilátogatóknak.

A közös gondolkodást, a vidék értékeinek bemutatását folytatni kell, fókuszba állítva az evangéliumból fakadó életet. Ezzel a gondolattal búcsúztak egymástól a résztvevők a késő délutánig tartó program után, és indult mindenki haza, hogy „az elhatározást tett kövesse!” ■

Göbel Ágoston

Merényi Zita

Kapcsolatok hálójában

Nőiség, anyaság, közösségi háló, Egyház. Interjú Chiara Giaccardival

A Milánói Katolikus Egyetem antropológia és szociológia oktatója elsősorban az információközlés eszközeinek és azok társadalmi-kulturális hatásainak tanulmányozásával vált ismertté. A blogján így ír magáról: „sok-sok év tanulás, hosszú külföldön töltött idő, egy népes család (férje, Mauro Magatti szociológus, öt gyermekük született, egyet pedig örökbe fogadtak), az egyetemi elköteleződés, az idegeneket is megillető vendégszeretet szükségességébe és szépségébe vetett hit, és sok minden más...”

Rengeteg mindent csinál, és mindent nagyszerűen. Mi a titka?
Szövetségben vagyok a férjemmel: a házimunkákat mindig felosztjuk, így biztosítjuk egymás számára az időt és a szabadságot. Aztán a kapcsolatokból is energiát meríték, a gyerekekkel, a szüleimmel, a hétköznapi során mellettem lévő személyekkel. Nekünk, nőknek mindig mozgásban kellene tartanunk a szolidaritás hálóját.

Milyen értelemben?

Egy sor hazugsággal tömték tele a fejünket: aki egyedül dolgozik, három

helyett dolgozik; az autonómia a legfőbb érték; a legjobb, ha nincs szükségünk senkire, mert az olyan megalázó. A valóság az, hogy mindez elmagányosodást és boldogtalanságot okoz. Én hiszem, hogy szép, ha néha hálások lehetünk valakinek, vagy ha kölcsönösen segítjük egymást. A kötelek segítenek eljutnunk oda, ahova egyedül sosem jutnánk el.

A nők jobbak a kapcsolatok hálóinak építésében?

Mi, nők sajnos megengedtük, hogy a nőiességről alkotott képet olyan maszkulin modellek hódítsák meg, mint az individualizmus, a karrier, és mindezekelőtt az önmegvalósítás. Talán itt az ideje, hogy mindezt megfordítsuk: a férfiasságot kellene gazdagítani a női jegyekkel, elsősorban a kapcsolatokkal és a kötelekkel, amelyek fontosabbak az egyénnél és amelyek lehetővé teszik számára, hogy több legyen annál, mint ami egyedül lenne.

Azért Önnek is voltak az életében meghatározó döntései, lemondásai...

Amikor összeházasodtunk, a férjemmel úgy döntöttünk, hogy komolyan befektetünk a családba, és ez persze lemondásokkal is járt. De minden a közös tervünk figyelembevételével történt, ami, ha könnyűvé nem is, de elviselhetővé tette a lemondásokat, és értelmet adott nekik. Azt hiszem, egy lemondás akkor válik elviselhetővé, ha van valami mélyebb értelme, ha egy nagyobb jó figyelembevételével történik. Én elsőbbséget adtam a családnak, és így mire elkezdtem egyetemi pályafutásomat, már három

gyerekem volt, ösztöndíj vagy egyéb fedezet nélkül. Ez bátor döntés volt, egyesek szerint nem is tudatos, de mindenképpen boldoggá tett. Azt mondtam magamnak: bármi is történik, a gyerekeim már megvannak. Ha sikerül karriert is építenem, annál jobb, de ha nem, akkor anya maradok. Végül mindkettő megvalósult.

Szinglik, melegek, mindenki szeretne gyereket magának, akár egyedül, kapcsolat híján is...

Az individualizmussal fertőzött életünkben a gyermek szinte vagyontárgynak tűnik, amelyhez jogunk van, vagy olyan tapasztalatnak, amit nem nélkülözhetünk. Ezzel szemben a gyermek két személy közötti kapcsolatból jön a világra. Mindig szükség van egy petesejtre és egy hímvarsejtre ahhoz, hogy egy új élet szülessen, vagyis az élet már a legelső pillanatától fogva a különbözőségben gyökerezik. Választhatunk: megvegyük-e, a kapcsolattól elszakítva „termeljük-e”, vagy pedig engedjük, hogy a baba a szeretet gyümölcse legyen. Az utóbbi alternatíva etikailag is helyesebb, de még inkább igaz, hogy emberileg is sokkal szebb.

Photo.com

A pápa szerint az anyaméh az első iskola.

Az anyaméh azért iskola, mert azt tanítja, hogy kapcsolatban állunk egymással. Amikor létrejövünk, a méh vesz minket körül, egy olyan közeg, ami az anya fizikai közelségét jelenti, a szívdobbanásaival együtt. Csak később ismerjük fel a külső zajokat, hangokat, a beszédet. A kommunikáció első iskolája a kölcsönös befogadás.

Szintén a pápa mondja, hogy a család a második anyaméh.

Amikor világra jövünk, egy családba érkezünk meg, ami befogad és védelmez minket. (Legalábbis így kellene, hogy legyen.) Itt megtapasztaljuk a különbözőségeket, a sokféleséget, az ölelést, a csendet, a könnyeket, az egymásról való gondoskodást, és hogy nem hagyjuk, hogy az elkerülhetetlen korlátok összetörjenek minket. A család ugyanis egy tökéletlen intézmény, azonban ebben a tökéletlenségben gondoskodunk egymásról, megbocsátunk egymásnak, és segítünk abban, hogy legyőzzük a korlátokat.

Mi a véleménye arról, hogy a fiatalok le sem teszik az okostelefont?

Az irány, amit a közösségi hálók, pl. a Facebook képviselnek, anti-individualista, mivel pont azzal a szándékkal jöttek létre, hogy válaszoljanak, ha csak felületesen is, a kapcsolatok iránti vágyunkra, ami a jelenlegi kulturális kontextusban és a hagyományos médiumokban nem tudott kiteljesedni. Még a családokban sem: a szülők gyakran panaszkodnak, hogy a gyerekek el sem mozdulnak a számítógép vagy a tévé elől. Azt hiszem, hogy ezeknek a fiataloknak inkább kapcsolatra van szükségük, semmint szereplésre. De ezt a szükségét figyelemmel kell kísérni, különben beszippantja a

Fotó: CN (2)

A hat – öt és egy örökbefogadott – gyermekes Chiara G. családja körében.

technológia felszínes logikája, és az eredeti lendület félresiklik.

Nem gondolja, hogy a világ homlok-egyenest az ellenkező irányba tart?

Én nem kizárólag problémákat vagy értékvesztettséget látok a jelen korban, hanem inkább összetettséget. Igaz, hogy vannak elhibázott dolgok, amelyek kiölik belőlünk az emberit, de vannak erőforrások is, rendkívüli lehetőségek, amelyek a mi nagyszüleinknek még nem álltak rendelkezésére. Nem hiszem, hogy azokkal a tendenciákkal kéne harcolnunk, amelyek egyszerűen egy másfajta érzékenységet képviselnek a világ felé, hanem tanúságot kell tennünk a mi alternatívánk szépségéről. Azt gondolom, ez egy pozitív feladat, ami ránk vár.

Mit vár nőként az Egyháztól?

Szükség van a nőiség visszaszerzésére, de nem mint ellenpont hanem mint kiegészítés, mint további érték. Az Egyház nagyon férfias szervezet, de fokozódó érzékenység érzékelhető a nők hozzájárulása iránt. Új utakat és eszközöket kell találni, de mindenekelőtt a nőknek kell munkához látniuk, mert az áldozat szerepében maradni nem igazán produktív magatartás. ■

Fordította: Kovács Bertalan

CSALÁD

Családra szabott plébániák

Paksy Eszter

Megérintett a családszinódus egyik gondolata, miszerint az egyháznak jobban figyelembe kellene vennie a családok sajátos igényeit a sikeresebb evangelizáció érdekében. Korábban nem fogalmaztam meg magamnak ezt így, talán nem is mertem volna, de most rájöttem, hogy pontosan ezt gondolom én is. Öt gyermekünk van, 3 éves a legkisebb, 13 a legnagyobb. Igyekszünk őket – házassági fogadalmunkhoz híven – keresztény szellemben nevelni. Kezdetől vittük őket misére is, nemcsak azért, hogy természetesnek tartsák ezt, és lassan megtanulják a templomban való viselkedést, hanem azért is, hogy férjemmel együtt vehessünk részt a szentmisén és így több idő maradjon az oly értékes hétvégéből másra is. Ahogy egyre több gyermekkel érkezünk, egyre nagyobbak tűnt a kihívás. A misék gyakran igen hosszúvá nyúltak, a gyerekek elfáradtak, rendetlenkedtek, és mire vége lett, már nem volt erőnk semmire. A jelenlévők részéről sok jóindulattal, megértéssel találkozunk, de azért kaptunk méltatlankodó pillantásokat, megjegyzéseket is. Az is érthető, hogy kisebb plébániákon nincs lehetőség külön gyerekmisét tartani, és mindenki szeretne nyugodtan részt venni a liturgián.

Mivel nagyvárosban élünk, választási lehetőségünk van, hova menjünk misére. Ragaszkodjunk a saját plébániánkhoz? Alakítsuk a programunkhoz a döntést? Hiszen a mise időpontja nem elhanyagolható részletkérdés. Vagy menjünk oda, ahol leginkább gyerekbarát a környezet és a prédikáció? A hitoktatás órarendi bevezetése óta mindez még bonyolultabb. Mondanom sem kell, hogy a körzetes iskola, ahova a gyermekeink járnak, nem a mi plébániánkhoz tartozik, nem ismerjük se a templomot, se az atyát. Vajon hol lesznek elsőáldozók a gyerekeink? Mindezek alapján úgy látom, ma a családok igénye az lenne, hogy – legalább is a nagyvárosokban – a szigorúan területalapú plébániák helyett, együttműködő plébániák hálózata működjön, ahol nem kellene minden plébániának mindenféle igényt kiszolgáltatnia, hanem ki-ki képviselhetne egy-egy sajátos arculatot. ■

EGÉSZSÉG

Méltó módon befejezni

Barna Erzsébet

Félállásban Hospice otthonápolásban dolgozom. Életvégi kínzó testi tünetek enyhítésére specializálódtam a palliatív licenc vizsgával, de ez csak eszköz ahhoz a még fontosabb szolgálathoz, hogy segítsem a lelki folyamatokat. Viszont úgy tűnik nálunk erről senki nem akar beszélni. Tényleg azt gondolja a mai ember, hogy csak az egészség, a gyógyítás a fontos, és ha már nincs testi gyógyulás, akkor semmi sem számít? Rengeteg teendő van nem csak a fizikai jólétért, hanem az életlezárás pillanataiban is, sőt, a már halott ember mellett is. Keresztény hitünk mellett létezik ezzel foglalkozó tudomány, és sok írás, mégsem vesszük észre ezek felszabadító látásmódját és gyakorlatát. Reményt ad, hogy Isten – számunkra felfoghatatlan módon – eljut minden emberhez, és a haldoklás magányos óráiban is történnek csodák, mint Tolsztoj Ivan Iljicsénél. „Tudom, hogy Isten nélkülüm egyet se szusszan, s ha én meghaltam, velem örökre kilobban...” – idézte sokszor Polcz Elaine Angelus Silisius szavait. Én magam is nem egyszer voltam tanúja, ahogy emberek mélyen megsejtik Istennek ezt a gyengéd, mindent felülmúló szeretetét életüknek ebben a szakaszában.

A halálközeli élményt átélők nagy intenzitással számolnak be a Fénnyel való találkozásukról. Testéből időlegesen kilépve az ember átlátja egész életét, megismeri önmagát, de többé nem a javak, élmények szempontjából, hanem a többi emberhez fűződő kapcsolat, az erkölcs szemszögéből. Felismeri, hogy csak a szeretet számít. Nehéz ebben a hatalom- és birtokláscentrikus világban a szeretetre összpontosítani, és úgy tűnik nehéz korábban eljutni erre a felismerésre.

Pedig keresztény misztikusok is ezt húzzák alá, sőt más évszázados írások is, mint a tibeti halottaskönyv, a bardó útmutatás, melyet 49 napig olvastak fel a haldoklónak, hogy könnyen és méltósággal tudjon meghalni. Mennyi minden van papírra vetve, és segíthetne, hogy visszahozzuk, vagy újra megteremtjük azt a kultúrát, ami – mivel segít meghalni – végső soron élni is segít. ■

BELFÖLD

Helyben vagyunk (hagyva)...

Simkó Zsófia

Egyik napról a másikra eltűnt. Reggel még készültem a szokásos Sudokuzásra a HÉV-en, de a rutinművelet kényyszerűségéből elmaradt. Nem ismertem az előzményeket (kíváncsi vagyok, ki az, aki igen), így meglehetősen váratlanul ért, hogy a Metropol 18 év után megszűnt. Hirtelen, minden különösebb „búcsú” nélkül. Először azt hittem, csupán dizájnt váltottak, mert reggel ugyanott állt egy fiatal, újságot lobogtatva felém, csak a mellénye lett a megszokott zöld helyett piros. Végül a szomszédom újságjába szagoltam bele: Hillary Clinton beteg, Varnusz Xavér gyászol, intim fotók egy híresség telefonján. Nos, nem csak a küllem változott, be kellett látnom. Ez az új „Metropol”, abban az értelemben, hogy a nagyközönség reggelenként a croissant mellett ezt „fogyaszthatja” a metrón. Ingyen.

A semmiből a tervezett ötszázszáz példányszámmal előrukkolni nagy kihívás lehet (a Metropol példányszámszerűen példányszámmal működött 2012-ben), akkor is, ha egy létező hetilap avanszál át napi megjelenésűvé. Ráadásul úgy, hogy a korábban elméletileg hasonló piacot célzó napilap-társ negyed milliárdos hátralékkal zárta az utolsó évét. Kinek tűnik így virágzó piacnak az ingyenes napilap terjesztés? Miért lehet jó külföldi és belföldi, hírértékkel bíró cikkek helyett az „érdekességeket” választani? Kit próbálnak megcélozni az összeállításukkal? Ha a Metropol ekkora veszteséget termelt, miért egy átlagos júniusi hétfőn közlik az alkalmazottakkal, hogy másnapról megszűnik a lap és vele mindannyiuk munkahelye? Hogy termelhetett ki a 2014-ben még nyereséges lap egyszeriben ekkora adósságot? A közkedvelt reklámfelületek miért üresek meg? Hogy lehet, hogy míg a Metropolnak közbeszerzéses pályázatát során kellett volna a BKV fennhatósága alá tartozó terjesztési pontokért ringbe szállni, a Lokálnak a procedura nélkül is teret engedtek? Miért célja bárkinek, hogy intézményesítetten bulvárt olvasson a nép? Sok a megválaszolatlan kérdés. Egy biztos: a Lokálnak nem az általános tájékoztatás a célja, így a hírekre vágyóknak más forrás után kell nézniük. A többi kérdést ki-ki válaszolja meg maga. ■

buffalofnews.com

© Depositphotos.com / Tyler Olson

Kisgyerekkel részt venni egy misén - nem egyszerű.

Fontos a kapcsolat az élet utolsó szakaszában is.

Egy újság eltűnése és a felmerülő kérdések.

no.hu

EGY MAGYAR ÜZENETE AZ EMBERISÉGNEK

A hatvanadik évfordulón felidézzük az 56-os forradalom miniszterelnöke, Nagy Imre hiteles kiállítását a szabadság mellett.

Az 56-os forradalomban valami egyedülálló történt a világon, melyből a szabadság ragyogó üzenete szól. Nemcsak a politikai szabadság, hanem az a legmélyebb emberi vágy szól meg benne, amelyben mindenki önmagára ismerhet. Azért írok most mégis csak Nagy Imréről, és nem az 56-os forradalmi eseményekről, mert hiszem, hogy a történelem kerekét elsősorban az emberek személyes történetei forgatják, és nem az események.

Meggyőződéses kommunista

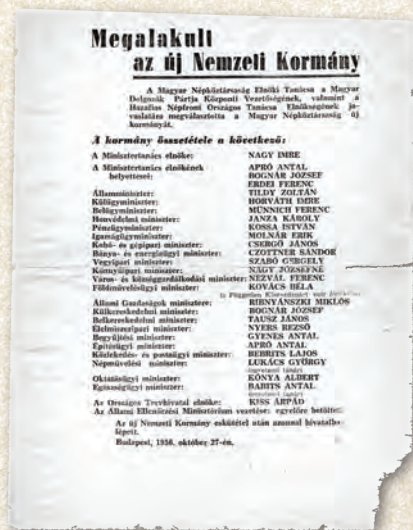
Nagy Imre a forradalom miniszterelnöke, meghatározó képviselője és főleg vértanúja lett, bár nem vett részt

a forradalom szervezésében. Sőt, kezdetben nem is támogatta, mert ellene volt mindenféle tüntetésnek. Fontos kiemelni, hogy meggyőződéses kommunista volt, tehát az egész politikai életét eszerint kell vizsgálni.

A kommunizmus számára nem a politikába való belépéshez szükséges eszköz volt, ellenkezőleg: azért lépett a politikába, hogy megvalósíthassa a marxizmus eszméit. Hitt abban, hogy a kapitalizmus rendszere menthetetlenül bukásra van ítélve, és hogy előbb-utóbb mindenhol fel kell építeni a szocializmus rendszerét, mert ez az egyetlen politikai, szociális, és gazdasági megoldás. Nem az volt a kérdés számára, melyik rendszer lenne jobb Magyarországnak, hanem az foglalkoztatta a felkelés idején, hogy a

szovjetek előírásain túl létezik-e más lehetséges útja a szocializmusnak. Esméi közel álltak az öt alapelvhez: a függetlenség, a nemzeti szabadság, a jogegyenlőség, a szuverenitás és a be nem avatkozás elvéhez. Úgy gondolta, hogy ezek hiányában nem lehet valódi szocialista rendszert felépíteni Magyarországon.

A függetlenség felé

Nagy Imre írásaiból érezhető, hogy a forradalom megváltoztatta politikai gondolkozását. Felismerte, hogy a kapitalizmusból a kommunizmusba való átmenet során elengedhetetlen egy demokratikus szakasz. Az akkori kommunisták azonban a demokratikus formákat „ellenforradalomnak, fasiszta puccskísérletnek, a kapitalizmus visszaállításának” tekintették. Nagy Imre viszont a céljához szükséges legfontosabb eszköznek látta. Szerinte „a demokratikus kibontakozás, amelynek útjára elhatároztuk magunkat kompromisszum, de olyan, amely feltétlenül helyes és szükséges volt.” Számára a demokratikus igény

a felkelt néptől született. Azon kapta magát, hogy egyik napról a másikra már nem a nép valamely részének a képviselője volt – a munkásoké –, hanem az egész népé. Ebben a helyzetben miniszterelnökségét nem a szovjetek elismerése és támogatása legitímálta, hanem a magyar munkásosztály és végső soron az egész magyar nép felhatalmazása. A forradalomban a legszélesebb nemzeti erők egysége mutatkozott meg, és ő elfogadta a néptől kapott felelősségét, hogy megvédje a nemzeti érdekeket és vezesse az országot a függetlenség útján. Az 1956-os tizenegy napos kormány Nagynak ezért azt jelentette, hogy „a társadalom minden osztálya és rétege, a gyáripari munkásság, a parasztság és az értelmiség egységesen és teljes bizalommal támogatta a nemzeti kormányt meghirdetett programjának megvalósításában.” Mindezért Nagy Imre alapvetően a függetlenség és a demokrácia nagykövetének tekinthető.

Abban hitt, hogy a kétpólusú rendszer fenntarthatatlan, és egy többpólusú rendszer felé kell haladnunk, illetve hogy egy biztonságos világ kizárólag önelló, szuverén és független országokkal hozható létre. „Olyan biztonsági rendszer kell (...), amely a világot nem osztja két ellentétes, sőt ellenséges táborra, ami a háborús feszültség egyik fő oka.”

Búcsú - felkészülten

1957 márciusában Moszkvában Kádár János megállapodott a Szovjetunió vezetőivel, hogy Nagy Imrét bíróság elé állítják. Április 14-én letartóztatták és társaival együtt Budapestre vitték Romániából, ahova még '56 november 23-án deportálták. A börtönben majdnem egy év következett

hu.wikipedia.org (2)

A függetlenségért vívott küzdelmében családja, barátai és országa iránti szeretete vezette.

kihallgatásokkal, amelyekben ismételtén megtagadta a válaszadást, és elutasította, hogy az eseményeket büntetőjogilag értékelje. 1958 januárjában vádat emeltek Nagy Imre és csoportja ellen, és ennek alapján február 6-án megkezdődött a tárgyalásuk. Június 15-én a Legfelsőbb Bíróság Népbíró-sági Tanácsa Nagy Imrét, Maléter Pált (56-os honvédelmi minisztert), Gimes Miklóst (az Október Huszonharmadika című lap szerkesztőjét) halálra ítélte. Ez vasárnap volt. Hétfő kora hajnalban felakasztották és a börtön udvarán temették el őket, kátránypá-pírba drótozva, arccal a föld felé. Pontosan 31 évvel később, 1989. június 16-án Nagy Imrét és társait ünnepélyes keretek között újratemet-ték Budapesten. Több százezer fő vett részt az eseményen. Ez volt az egyik legnagyobb, és kétségtelenül az egyik legjelentősebb nyilvános esemény is az ország legújabbkori történelmében. „Kegyelmet nem kérek!” Ezzel a három szóval búcsúzott Nagy Imre a világtól. Nem csak azért lényeges ez, mert ő volt az egyetlen a vádlot-tak között, aki nem kért kegyelmet, hanem mert ezek a szavak jellemezték

mult-kor.hu

Nagy Imre és társai újratemetése a rendszerváltás egyik legemblematikusabb eseménye volt.

határozott magatartását, amit a kommunisták vádjaival szemben a tárgyaláson és előtte is tanúsított. Sőt, ez a mondat különösen is kifejezi az egész életét jellemző folyamat utolsó szakaszát. Végig a népért élt, sose visszakozott, és az egész tárgyalás az ítélettel nem jelentett mást neki, mint ennek a harcnak a legvégét, a legfontosabb, a döntő pillanatot, amely teljesen felkészülten érte. Kivégzése előtt másfél hónappal az utolsó ismert levelében azt írta a feleségének a börtönből, hogy nem „kapitulálással” akarja segíteni a népet és a saját családját, „hanem harccal”. Majd így folytatta: „Fizikailag tönkretettek. De ellenállásom a hitvány, koholt vádakkal szemben csak fokozódott. Kezdetől fogva a legélesebb harcban állok. (...) Lelkileg, szellemileg, politikailag teljesen felkészültem.” Az utolsó napjaiban az életéért, illetve a magyar népért harcolva rendkívüli történelmi tudatossággal teljesen legyőzte a természetes halálfélelmet és felülkerekedett egészségi állapotán. Mintha a szerepe, a küldetése fontosabb lett volna saját életénél is. Csak a remény éltette,

és az utolsó megnyilvánulásai már nem a jelen világnak, hanem egy bizonytalan jövőnek szóltak. Erre vonatkozik a börtönből írt levelének lényegi része: „Ha elpusztulok is, a nép majd győz, ez ápolt bennünket, az ő ügyéért estem el.”

Őszinte küzdelemben

Nagy Imre azért sem kért kegyelmet, mert egy másik harcot is végigküzdött az igazi kommunista eszmerendszer védelmében. Az orosz hadifogság óta meg volt győződve a kommunizmus igazáról. Neki többet jelentett, mint egy egyszerű pártot vagy politikai módszert, életesménye volt, ugyanis válaszokat adott azokra a legsúlyosabb szociális problémákra és gazdasági ellentmondásokra, amelyekre már fiataloktól érzékeny volt, és amelyekről személyesen is sokat szenvedett. Később azonban a szeme láttára a kommunizmus nevében a legkeményebb, embertelen diktatúra jött létre. Azok, akikkel egykor teljesen egyetértett, lassan az ellenségei lettek. Mivel rendszeren belülről nézte a helyzetet, egyre világosabbá vált számára, hogy elsősorban a szovjet hívek hamis beállításában volt a probléma, jóval inkább, mint a kommunista alapelvekben. Minél erősebbé vált a vörös

zsarnokság, annál fontosabbnak tűnt neki a saját szerepe, mint igazi, tiszta és népi kommunizmust védő és képviselő politikus. Utolsó beszédében többek között ezt mondta: „Egyetlen vigaszom ebben a helyzetben az a meggyőződésem, hogy előbb vagy utóbb a magyar nép és a nemzetközi munkásosztály majd felment azok alól a súlyos vádak alól, amelyeknek következményeként nekem életemet kell áldoznom, de amelyet nekem vállalnom kell.”

Egy titkos budai cella csendjébe kiáltva Nagy Imre azt a hűséges és reményteli üzenetet hagyta Magyarországnak, hogy odaadta az életét szeretett népéért, őszinte küzdelemben az egyetemes igazságosság mellett. Akkor is, ha csak 30 év múlva kerültek nyilvánosságra ezek a szavak, megőrizték a végsőként való kitartását a népi 56-os forradalmi becsület rendkívüli tisztasága és értékei mellett. Bár a kommunizmus védelmezőjeként halt meg, az emberekben a szabadságért való hiteles küzdelme és a szenvedélyes élete maradt meg, ami telve volt nagylelkűséggel és szeretettel családjá, barátai és országa iránt. Végző soron ez a kaposvári egyszerű ember életével, gondolataival és vértanúságával az egyetemes szabadság és szeretet üzenetét küldte az egész emberiségnek, és ez az üzenet mindmáig egyre erősebben hangzik. ■

¹ Frivaldszky János: *Ötvenhat lelke*. Kairosz, Bp., 2008. 32. o.

² Nagy Imre: *Snagovi jegyzetek*. Gondolat, Bp., 2006. 72. o.; ³ Uo. 73. o.

⁴ Vida István: Előszó. In: Nagy Imre: *Snagovi jegyzetek*. Gondolat, Bp., 2006. 24. o.

⁵ Nagy Imre: *Snagovi jegyzetek*. 2006. Gondolat, Bp., 57. o.; ⁶ Uo. 82. o.

⁷ 1958. május 3-i levél Nagy Imréné, született Égető Máriának (Nagy Imre Emlékház).

Isten hozott a béke országában!

A Host Spot kulturális csereprogram keretében jutott el néhány magyar fiatal a közel-keleti térségben élő menekültek közé.

Merényi Zita

Bárány Zsófia: A Host Spot projekt keretében szervezett táborban ötvennyolcan vettünk részt, írek, németek, egy libanoni, egyiptomiak, spanyolok, olaszok, egy amerikai, egy új-zélandi, jordánok és magyarok. A hazai csapatot öten alkottuk. Két fotográfusunk, Merényi Zita a tábor belső életét, Hölvényi Kristóf a külső látogatásokat dokumentálta. Tímár Dalma a kampányfilm előkészítő csapatba törte be magát, Kővári Kincső a nemzetközi belső csoportban,

a legkevésbé szerethető, koordinátori, titkári szerepet vállalta magára.

Én csoportkísérőként voltam jelen.

Kristóf: A fővárostól, Ammantól dél-keletre, Madabában voltunk. Olyan konténerekben laktunk, amelyek néhány hónappal előtte menekült családok elszállásolására szolgáltak. Ennek nyomait láttuk a falakon: szentképeket, arcképeket. Ők azóta lakást kaptak, és már csak néhány család maradt ebben a táborban. A hangulat arabos volt. A még ott lakók közül az

egyik iraki apuka főzött ránk, iszonyat finomakat. Az egyik főszervezőnk kora reggel Yallah, yallah kiáltásokkal ébresztett. Volt egy kolompja is, de azt eldugták az írek. A buszban is mindig hangosan szólt az arab zene.

Dalma: Az első néhány nap nem volt könnyű. Úgy tűnt, nehéz lesz megszokni a sok homokot, a szemetet, azt, hogy nem mehetünk ki az utcára... Amikor megérkeztünk a kis sárga busszal az udvarba, kiderült, hogy egy egyiptomi lány, Olivia a szobatársam. Kemény volt az együttélés, megtapasztaltuk, hogy mennyire különbözőek vagyunk. Ez mégis hatalmas segítségnek bizonyult, ő maga pedig egy „gyöngyszem”. Erővel töltött el, amikor megtaláltuk a közös pontokat, például egy-egy menekült család meglátogatásakor a tapasztalatainkban vagy az érzéseinkben.

Zsófi: Hogy zajlott egy napunk a táborban? Délelőtt műhelymunkák és előadások, prominens személyiségek szereplésével, vendégünk volt egy Ammanból meghívott professzor, a Jordániai Karitászigazgatója, a jordán püspök, a szíriai-jordániai nuncius, valamint a projekthez csatlakozó szervezetek több képviselője. Délután csoportokban, rotációszerűen különböző feladatokat láttunk el: falat festettünk, játszóteret újjátottunk fel, menekült családokkal beszélgettünk, kisgyerekekkel játszottunk, vagy részt vettünk a nevelési programjukon. Esténként országonként bemutatkoztunk. Jutott idő arra is, hogy elmenjünk Petrába, a Holt-tengerhez, a Madabai Múzeumba, a Nébó hegyre, és a megkeresztelkedés helyére is. **Kincső:** Meglepett az, amit Jordániában láttam. Elég sok sztereotípiát vittünk magunkkal, a menekült-helyzettel kapcsolatban az itthoni, a saját álláspontunkat. Rögtön az első nap a Jordániai Karitás vezetőjétől

HOST SPOT

Célok:

- A fiatalok számára hasznos készségek fejlesztése a kulturális kapcsolatok területén.
- A sikeres társadalom-orientált kommunikációra formálás a digitális világban.
- A menekültek személyes történeteinek és mindennapjainak részletes bemutatása és rögzítése

Szervezők: A német *Starkmacher*, az olasz *New Humanity* és *Non dalla Guerra*, valamint a *Jordániai Karitás*, mint koordinátorok spanyol, ír, török, egyiptomi, palesztin és magyar partnerekkel, köztük az *Új Város Alapítvánnyal* együttműködésben.

Tevékenységek 2016–17 folyamán:

1. Csereprogram fiataloknak Jordániában. (Riportunk a magyar résztvevőkkel készült.)
2. Tréning arról, hogy az új médiák hogyan mozdíthatják elő az emberi jogok érvényesítését, valamint a szabad véleménynyilvánítás kérdéséről közép-keleti országokban.
3. Tréning Németországban a kulturális különbségek előnyeiről és hátrányairól, a kommunikációs különbségekről, a jó gyakorlatok továbbadása videó szerkesztésével.

egy teljesen más nézőpontot kaptunk. Elmondta, hogy ez egy iszlám többségű ország, melynek mindössze 2%-a keresztény. A hat és félmillió lakost számláló ország másfél millió menekültnek ad otthont, melynek szintén mindössze 2 %-a keresztény. Érkezésünkkor ez a kiírás fogadott: Isten hozott a béke országában! Néztünk egymásra, mert nem erre számítottunk, de ott tartózkodásunk alatt láthattuk, ők valóban így tekintenek a hazájukra, és a békének ott kultúrája van. Nagyon szeretik, tisztelik a királyukat, és minden lépését elfogadják, azt is, hogy beengedi a menekülteket.

Kristóf: Először mindenki a Zaatar-i zárt táborba kerül, mely a világ második legnagyobb menekülttábor. Innen átvizsgálás után jut máshová. A keresztényeket a Karitás egy napon belül kiemeli, hisz a muszlimokat számos más szervezet is támogatja. A 300

szervezet közül a menekültek felkarolásában oroszlánrészt vállal a Karitás, a keresztényeket pedig kizárólag ők vállalják. Jordánia lakói családjaik hányattatott múltja és a régió helyzete miatt átérzik, mennyire fontos, hogy békét teremtsenek. A béke szigete ez Közel-Keleten és erre büszkék is. Számukra a világ legtermészetesebb dolga, hogy segítenek ezeken a szomszédos országokból érkező embereken.

A Jordániai Karitás

Dalma: Ahogy Váel Szulejmán, a Jordániai Karitás igazgatója elmondta, fő céljuk megtartani a menekülteket, mert velük képzelik el a Közel-Keletet, akik ott születtek, és köztük vannak keresztények is. Kiemelte, hogy ők a közös nyelv és kultúra okán jól tudnak kommunikálni az Irakból és Szíriából jött emberekkel, ami nekünk, európaiaknak nem, vagy nagyon nehezen megy. (Ezt utána meg is tapasztaltuk, különösen a gyerekekkel.) Felajánlotta, hogy ha a saját országunkban szeretnénk menekülteket integrálni, akkor bátran hívjuk el őt vagy a munkatársait, mert szívesen segítenek abban, hogyan kell velük kommunikálni. Szeretnék, hogy ha valaki eljut Európáig, itt is emberséggel találkozzon, és ez főleg kommunikáció kérdése. **Kristóf:** A Jordániai Karitás nem tesz különbséget keresztények és nem keresztények között, muzulmánokat is segít, munkatársai között vannak nem keresztények, sőt, menekültek is. Egyformán törődnek a helyiekkel is, egészségügyi és oktatási programjaik mindenki számára elérhetőek. Az állam a felszerelésben és az infrastruktúrában nyújt támogatást, és igyekeznek minél több menekült

családot otthonhoz juttatni. A napi rutint, kötszereket, gyógyszereket projektekből finanszírozzák.

Kincső: Ammanban és Madabában is – mindkét Karitászt Központot meglátogattuk – teljesen ingyenes az orvosi szolgálat. Ammanban pszichológusi és pszichiáteri háttér is rendelkezésre áll, melyre a háború okozta traumák feldolgozásához van szükség. A nőket írni-olvasni tanítják, életvezetési tanácsadásban részesítik, a tudatos gyermekvállalásra oktatják a fiatal, 12–14 éves anyákat, akik a jordán törvények szerint nem mehetnének férjhez, viszont a szír törvények szerint igen. A felnőtteknek munkát keresnek – a férfiak a földeken, gyárakban dolgoznak –, a gyermekeket oktatásban részesítik. Mindkét tevékenység nyilvánosan, de illegálisan folyik.

Zsófi: Egy gyereknél már két év iskolai kimaradás is jelentős. Ezért nagyon hatékony oktatási programot dolgoztak ki. A Jordániai Karitászt minimálisra csökkentette azoknak a gyerekeknek a számát, akiknek nem sikerül integrálódni az iskola-rendszerbe. Ezen túl rendszerszinten foglalkoznak nem csak a gyerekekkel, hanem a szülők meggyőzésével és a velük való kapcsolattartással is.

Mérényi Zita (3)

Családoknál látogatóban

Kincső: Iraki és szír családokat látogattunk. Az irakiaknak nincs hova visszamenni, évek óta élnek ezekben a lakásokban, a hitüket leszámítva, reményvesztettek. Nem mondják többé, „iraki vagyok”. Két család is arról beszélt, nem lát jövőt Jordániában sem, Ausztráliába szeretne menni. A kérdésre, mit változtatott a hitükön, hogy emiatt kellett menekülniük, mindenhol azt válaszolták, büszkéek arra, hogy keresztények, és egy percig meg nem fordult a fejükben, hogy ezen változtassanak.

Kristóf: Az irakiak családok, egyikük azt mondta, hogy ha béke lenne, és a háza is meglenne, akkor se menne

Délutánonként a tábor résztvevői különböző tevékenységekben, látogatásokon vettek részt.

vissza egy olyan országba, olyan emberek közé, ahol elárulták. De van olyan család is, aki tartja a kapcsolatot az otthoniakkal. Ha vége lenne a háborúnak, a sírek közül sokan szeretnének hazatérni, és újjáépíteni az országot. A sok szörnyűség után is azt láttuk rajtuk, hogy boldogok.

Kincső: Minden családnál meséltek szörnyű történeteket, családi tragédiákat, így többször is szóba került az ISIS. Előkerült, hogy két csoport vesz részt benne: egyrészt európai és amerikai emberek. Úgy látják, talán azzal vonzotta oda őket tömegesen az ISIS, hogy egyfajta radikális „vallásmegélést” kínál, választ a bennük levő lelki űrre.

Kristóf: Másrészt az ISIS főleg a helybeli szegényeket próbálja bevenni. Hatalmat ad a kezükbe, a nulláról egyszerre élet-halál urai lehetnek. Havonta kapnak rendes fizetést, sokan olyan pénzeket, amiért korábban évekig kellett dolgozniuk. A szír családoknál gyakran hallottuk, hogy választás elé állítják azt, akit túsul ejtenek: vagy megölik, vagy váltságdíjat fizet a családja, vagy be kell állnia soraikba.

Hogyan tovább?

Dalma: A reggeli kezdő programot, az ún. „jégtörőt” minden nap más csoport készítette elő. Ránk az utolsó nap került sor. Rengeteg mindenben gazdagodtunk, ugyanakkor hallva a történeteket rengetegetszer el is keseredtünk. Eszünkbe jutott, hogy ez alkalom lehet mindezek átgondolására. Hajókat hajtogattunk, amire ki-ki ráírt egy saját történetet. Ezt bedobtuk egy táskába, és mindenki kihúzta valaki más történetét. Ez a csónak tiszta jelképe a mi utunknak, és annak az útnak is, amit a menekültek bejártak, vagy amin már nem tudtak végigmenni. A végére írtunk egy imát, amelyben arról volt szó, hogy az Úr ismeri a félelmeinket, és kérjük, segítsen, hogy ne falakat lássunk magunk körül, hanem hidak lehessünk egymáshoz. Többen megköszönték nekünk ezt a lezáró, imádságos pillanatot, mondván, hogy erre valóban szükség volt.

Kincső: Minden csoport bemutatta, hogyan áll a menekültkérdéshez az ő országa. A magyar bemutatkozás után odajöttek a németek, hogy akkor most miről is beszélünk?! Egy másfél órás beszélgetés alakult ki ebből. Köztünk se volt egyetértés, de próbáltuk közelíteni a nézőpontokat, és annyit elértünk, hogy kicsit jobban értjük egymást.

Feszültséget szült, hogy világmegváltó elképzelésekkel érkeztünk a táborba. Furcsán hangozhat, de komolyan gondoltuk, hogy valahogy most megállítjuk a háborút. Rájöttünk, bennünk is van egy radikális, lelki igény, mint az ISIS-be beállt fiatalokban, csak mi ezt máshogy éljük meg. Megértettük, szükségünk van rá, hogy tegyünk valamit ezekért az emberekért.

Dalma: A Host Spot projekt legfőbb célja egy társadalmi kampány elindítása. Azokat a sztorikat, amiket leírtunk, az interjúkat, fotókat, amiket készítettünk, összegyűrjük, és továbbadjuk, közvetítjük. Arra volt jó nekünk a tábor, hogy embereket, személyes történeteket lássunk, ne tömeget. Ezen kívül pedig tenni tudunk azért, hogy a: saját környezetünkben ne történhessenek meg ilyen dolgok.

Az én munkacsoportomban tízen, spanyolok, olaszok, egyiptomiak egy 1-2 perces kampányfilmen dolgoztunk. Gondolkodtunk rajta, mi az az üzenet, amit tovább akarunk adni, és rájöttünk: a menekültek történetei, amelyeket hallottunk, de a mi szánkából. Egy-egy tagadó mondatban, saját magunkra vonatkoztatva fogalmaztuk meg ezeket. „Nekem nem kellett menekülnöm a saját országomból a hitem miatt...” Ilyen rövid mondatokat mondtunk a kamerába. A videó végén zárásként ez áll: „De kinyitottad a szemünket – mármint a menekültek a mi szemünket – és nem csukjuk be addig, amíg meg nem látjuk a békét. Osztozunk a reményben, osztozunk ebben a felelősségben. De vajon mi most a feladatunk?” Mivel mi sem tudjuk a választ, a bizonytalanság elkísér, de feladatunknak tartjuk, hogy a saját környezetünket érzékenyítsük. ■

**SZEMÉLYES
TÖRTÉNETEKET
LÁTTUNK,
NEM TÖMEGET**

Kisebb testvéreinkért

AVII. Nemzetközi Finnugor Világkongresszus, melyre meghívást kaptam, mint megfigyelő, 2016. június 15–17 között került megrendezésre a finnországi Lahtiban. Ez egy nemzetközi politikai fórum, melyre hivatalos Magyarország, Finnország, Észtország és Oroszország közéleti, kulturális, tudományos, gazdasági és egyéb képviselője. Négyévente összegyűlnek, hogy megtárgyalják a finnugor nyelvű népek helyzetét, problémáit, új egyezményeket, kapcsolatokat köszenek. Rendkívüli megtiszteltetésnek tartom, hogy egy ilyen magas szintű rendezvényre eljuthattam. Korábban önkéntesként tevékenyen részt vettem a 2012-es kongresszuson Siófokon, ahol már szereztem erről

az eseményről egy eléggé meghatározó benyomást. Az közvetlenül a budapesti Genfest után volt, így kellően nyitott és „hídverő” szemlélettel vágtam neki. Az ideit még jobban vártam, nagyszerű lehetőséget biztosít kapcsolatokat létesíteni és ápolni. A kongresszuson való részvétel annak politikai jellege miatt komolyságot és felelősséget követelt tőlem. Ráadásul az ott jelenlévőknek nemcsak Magyarországot, hanem az egész magyarságot képviseltem én is. Ennek a felelősségnek több szempontja fogalmazódott meg bennem: A legtöbb, kisebbségi státuszban lévő őshonos finnugor népnek nincsen lehetősége más nemzetközi fórumon hallatni a hangját, így a jelenlétemnek először is azt kellett sugallnia,

hogy érdeklődöm irántuk, szeretném őket meghallgatni. Ők számítanak ránk, magyarokra, akik úgymond a „legnagyobb” testvéreik vagyunk.

Fenn: szetu népviseletben (Észtország), balra lenn: egy számi és egy erdélyi magyar hölgy, lenn: bal oldalon a cikk szerzője.

Másodszor, ha kell, hallatnom kell a magyarság hangját is, hiszen például a határon túli magyarok hasonló küzdelmeket élnek át a kultúra és anyanyelvhasználat visszaszorulásával.

Harmadszor, pozitív példával és ötletekkel kell szolgálnom, hogy előmozdítsam rokonaink helyzetét. És negyedszer, ami a legfontosabb, úgy kell jelen lennem, hogy híd legyek, a szeretet eszköze, kapocs: ha kell, tolmács, ha kell, olyan valaki, aki két kedves szót szól egy elcsigázott résztvevőhöz.

Ez így elég nagy kihívásnak ígérkezett, viszont a szervezők és a helyi lakosok vendégszeretete megkönnyítette a helyzetünket. Egyik nap a gyógyszertárba kellett mennem orvosságért. Egy kedves helybéli bácsi kitessekkelt a kocsijához, és elfuvarozott egy patikához. Finnül beszélgettünk, így hát kicsit szorongtam, hogy hátha nem fogom érteni, amit mond. A gyógyszertárban gondot jelentett a problémámat elmagyarázni, de végül sikerült a megfelelő gyógyszert beszerezni. Sofőröm és kalauzom végig figyelmesen magyarázott, és a beszélgetés teljesen fölgyulladt. Megtudtam, hogy Oroszországban született, zsidó származású, és már évtizedek óta él Finnországban, a felesége Karéliából jött. Egészen különleges volt ez a kulturális keveredés, és a szeretet, ahogy ez az ismeretlen foglalkozott velem.

A Lahtiban töltött napoknak köszönhetően megértettem, hogy milyen fontos és mennyit számít a személyes kapcsolat, baráti ismeretség más résztvevőkkel, akik otthonukban a saját népükért tevékenykednek. Örömteli volt látni, hogy az idei magyar finnugor kulturális fővárosok, Iszkaszentgyörgy és Veszprém milyen vonzóak a művészek, delegáltak, turisták és aktivisták számára is.

Vegyes csoportkép és két mari férfi népviseletben.

Akiknek lehetőségük van eljutni hozzánk, új ötleteket és ihletet kaphatnak a jövőjükhez, további munkásságukhoz. Fontos, hogy mindenki szóhoz is jusson, mert a segítség akkor még hatékonyabb, ha a „rászorulók” képek megfogalmazni saját igényeiket. A kongresszus megerősített felelősség tudatomban, illetve megszületett bennem az elhatározás, hogy 2020-ig minél több magyar embernek hírt adjak erről és a finnugor világról, és meghívjak másokat is, hogy tevékenyen vegyünk részt a nyelvrokonainkat segítő kezdeményezésekben. Habár rövidtávon nem kifizetődő elfoglaltságról van szó, a sokszor tapasztalt elutasítás és rosszallás ellenére szeretnénk minden alkalmat megragadni, hogy aktivizáljuk magunkat. Első lépésként, október végén Rokon Népek Napi Finnugor Bulit szervezünk a Fokolare Mozgalom fiataljaival közösen, az egyesült világ szellemiségében. Az eseményre olyan, hazánkban tartózkodó finnugor fiatalokat hívunk, akik magyarul tanulnak. A cél egymás kölcsönös megismerése, egyfajta kulturális és nyelvi bemutatkozás, amely egyben egy új kapcsolat létrejötte is lehetne. Ameddig csak könyvekben, újságcikkekben olvasunk

Magyar, Tibor (5)

a finnugor népekről, vagy éppen hallomásból értesülünk róluk, nem tudjuk őket igazán megismerni, átérezni a helyzetüket. Nem tudjuk fölfogni, milyen megtartó ereje van a pozitív visszajelzéseknek, az érdeklődésnek és a kialakult baráti viszonyoknak. Reméljük, hogy erre (is) minél több fiatal sikerül majd elcsábítanunk! ■

© Depositphotos.com/ Anna Ivanova

A béke arcai

*Az igazi béke az ég és a föld együttműködéséből születik,
és ezért ígéretesnek mutatkozik.*

Ha egy napon az emberek, de nemcsak az egyes emberek, hanem a népek képesek lesznek háttérbe helyezni magukat, a saját hazájukról alkotott elképzelésüket, az országukat, és azt tömjéknént felajánlják az Úrnak, a történelem Urának, aki egy olyan Ország királya, mely nem evilágból való, és teszik ezt az államok közötti kölcsönös szeretet miatt, amit Isten ugyanúgy kér tőlük, mint az egyes emberek közötti kölcsönös szeretetet, akkor az a nap, egy új korszak kezdete lesz. Mert amint él és jelen

van Jézus két ember között, akik Krisztusban szeretik egymást, úgy azon a napon Jézus élő és jelen lévő lesz a népek között, és végre az őt megillető helyre kerül az egyetlen király, Krisztus Király, aki már nemcsak a szívek, hanem a nemzetek Királya is lesz. Jézus azt mondja: „Boldogok a békességszerzők.” Ma, mindazon feszültségek ellenére, amit a háborúk, a Kelet és Nyugat, a fajok, és bizonyos országokban a gazdagok és szegények közötti feszültségek és a terrorizmus (...) jelentenek, nekünk a békén kell

munkálkodnunk. Hol kezdjük? Saját magunkon. Amikor észreveszünk, hogy valami felkavar, akkor békét kell teremteni magunkban, mert nem tudhatjuk a következményeit. A feszültség tűzfészke leszünk, ha engedjük, hogy kirobbanjon az a valami, ami bennünk van. A családban, a munkahelyen, az iskolában a békén kell munkálkodnunk, békességszerzőknek kell lennünk, mert nem is tudjuk, milyen hatása lehet, ha így viselkedünk. A vízbe dobott kőhöz hasonlít... ■

Forrás: CN 2016/6
Fordította: Tóth Judit

**Mária
anyasága
egyetemes,
ezért akkor
is szeret,
ha nem talál
viszonzásra.**

Anyaként, mint Mária

Sokféle módon kifejezhetjük a tiszteletünket Mária iránt. Van azonban egy mód, mely felülmúlja valamenynyit: ha utánozzuk őt, ha másik Máriaként viselkedünk itt a Földön. Azt hiszem, ez az a mód, amelyik a legjobban tetszik neki, mert lehetővé teszi számára, hogy bizonyos módon visszatérjen a Földre.

Utánozzuk Őt!

De hogyan? Miben utánozzuk őt?

Utánozzuk abban, ami a lényege: Ő édesanya, Jézus anyja és lelkileg a mi anyánk is. A keresztről Jézus – János személyén keresztül – nekünk adta, mint anyát.

Anyaként kell másik Máriává lennünk.

Egy anya mindig befogad, mindig segít, mindig remél, mindent betakar. Mindent megbocsát gyermekének, még akkor is, ha az bűnöző vagy terrorista. Egy anya szeretete – ahogy Pál is mondja – nagyon hasonlít Krisztus szeretetéhez.

Ha anyai szív dobogna bennünk, pontosabban, ha elhatároznánk, hogy a legkiválóbb anya, Mária szíve dobogjon bennünk, akkor mindig, minden körülmények között készek lennénk szeretni a többieket, és így mindig a Feltámadott élne bennünk. Ezzel megtennénk a magunk részét ahhoz is, hogy Jézust, a Feltámadottat magunk között tartsuk.

Ha a legkiválóbb anya szíve lesz bennünk, akkor mindenkit szeretni fogunk, nem csak a saját egyházunk tagjait, hanem a többi egyházéit is. Nem csak a muszlimokat, a buddhistákat, a hindukat..., hanem a jóakarató embereket is. Minden embert, aki a Földön él: mert Mária anyasága egyetemes (LG 79), mint ahogy egyetemes volt a megváltás is.

Akkor is, ha nem viszonzák szeretetét, Mária mindig szeret, mindenkit szeret.

Legyen tehát ez az elhatározásunk: éljünk úgy, mint Mária, mintha anyja lennénk minden embernek. ■

Forrás: www.centrochiaralubich.org

Fordította: Tóth Ilona

Az ellenség is testvér

Nehéz a megbocsátásról beszélni egy olyan erőszakos társadalomban, amilyenben ma élünk. Vajon meg lehet-e bocsátani annak, aki tönkretett egy családot, aki szörnyű bűncselekményeket követett el, vagy egyszerűen személyes kérdésekbe avatkozott, visszaélt a bizalmunkkal és tönkretette előmenetelünket?

Az első ösztönös lépés a bosszúállás lenne, hogy rosszal fizessünk a rosszért. Ezzel a gyűlölet és az agresszivitás örvényét indítanánk el, amely durván elzüllesztené a társadalmat. Az is lehetne, hogy megszakítunk minden kapcsolatot, haragot és gyűlöletet táplálunk magunkban, és ez megkeseríti az életünket, megmérgezi a kapcsolatainkat. Isten Igéje nagy erővel tör be a lelkünkbe ezekben a konfliktushelyzetekben, nem félmegoldást kínál, hanem a legnehezebb és legbátrabb lépést, hogy megbocsássunk. Ez a felszólítás, az életige, most egy zsidó bölcstől, Ben Szirától származik. Leírja, hogy milyen ellentmondásba ütközik az az ember, aki Isten bocsánatát kéri, ő viszont maga részéről nem tud megbocsátani.

„Kinek bocsátja meg bűneit [az Isten]? – olvassuk egy korai zsidó szövegben. – Annak, aki maga is meg tud bocsátani.”¹ Jézus is ezt tanította abban az imában, amellyel az Atyához fordulunk: „Atyánk... bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek.”² Mi is vétkezünk, és szeretnénk, ha mindig bocsánatot nyernénk! Könyörgünk, és reméljük, hogy ismét lehetőséget kapunk az újrakezdésre, hogy továbbra is bizalommal lesznek irántunk. Ha ez így van a mi esetünkben, akkor másokkal nem lehet ugyanígy? Vajon nem úgy kell szeretnünk felebarátunkat, mint önmagunkat?

Továbbra is Chiara Lubich segítségével szeretnénk megérteni az Igét. Ő így ír: a megbocsátás „nem felejtés, ami gyakran azt jelenti, hogy nem akarunk szembenézni a valósággal. A megbocsátás nem gyengeség, nem azt jelenti, hogy nem vesszük figyelembe a sérelmet, ami az erősebb részéről ért, mert félünk tőle. A megbocsátás nem azt jelenti, hogy csekélységnek tüntetjük fel, ami súlyos, vagy jónak azt, ami rossz. A megbocsátás nem közömbösség.

A megbocsátás akarat kérdése, átgondolt és világos döntés, tehát szabad tett, ami azt jelenti, hogy elfogadjuk a testvért úgy, ahogy van, a rossz ellenére, amit ellenünk elkövetett, ahogy Isten is elfogad bennünket bűnösöket, a hibáink ellenére. A megbocsátás azt jelenti, hogy a sértésre nem sértéssel válaszolunk, hanem Pál szavai szerint: »Ne engeddd, hogy legyőzzön a rossz, inkább te győzd le a rosszat jóval.«³

A megbocsátás abban áll, hogy aki megsértett, annak lehetőséget adunk, hogy új kapcsolat épüljön közöttünk, neki is, nekünk is lehetőség ez arra, hogy újrakezdjük az életet. A jövő reménye, ahol nem a rosszé az utolsó szó.

Az Élet Igéje segít majd, hogy ellenálljunk a kísértésnek, ne vágjunk vissza, ne akarjuk visszaadni az elszenvedett sértést. Segít, hogy új szemmel tekintsünk *ellenségünkre*, meglássuk benne a testvért, akkor is, ha rossz, ha szeretetre van szüksége ahhoz, hogy meg tudjon változni. Ez lesz részünkről a *szerelem bosszúja*.

Azt mondod: »Ez nagyon nehéz« – folytatja Chiara a magyarázatot. – Érthető. De ez a szép a kereszténységben. Nem véletlen, hogy egy olyan Isten követői vagyunk, aki a kereszten haldokolva bocsánatot kért Atyjától azoknak, akik halálra adták. Bátorság, kezdjük el! Biztosítalak benneteket, hogy soha nem tapasztalt béke áraszt el és sok, eddig még ismeretlen öröm.”⁴ ■

¹ vö. *Babiloni Talmud*, Megillah 28a.

² Mt 6,12; ³ Róm 12,21

⁴ *Costruire sulla roccia*, Città Nuova, Roma 1983, p. 46-58

„Bocsáss meg a másik embernek, ha vétett, imádkozz, s neked is megbocsátják vétked.”

(Sir 28,2)

artprize.org

A játszótéren

Egyik szombat délután hét, öt és másfél éves unokáimmal a játszótéren játszottunk. Amikor megérett az idő a hazaindulásra, függén felálltam a homokozó széléről, a vérnyomásom meg valahol „lent maradt”, s a szegélyen átesve elterültem a földön, sőt egyik bokám is kifordult. Felnéztem, és a három gyerek riadt tekintetét láttam meg először.

Aztán egy remélt, s mégis váratlan történet vette kezdetét: két férfi felemelt a földről, s odatámogatott a közeli padhoz, egy asszony vizet hozott, egy másik a legkisebb unokát vette gondjaiba. A velem forgó világ lassan megnyugodott, hányingerem is csillapodott. Amikor az egyik férfi – szintén nagypapa – látta, hogy üzenetet írok a feleségemnek, ellette a telefonszámot, s hívta, egymásután többször is. Néhány perc múlva mentő vijjogott, a telefonáló nagypapa riasztotta őket.

© Depositphotos.com / Oeskey Benice Mo

A mentőorvos vérnyomást mért, megvizsgált. A mellkasi tappancsokat a legnagyobb unokám helyezhette testemre, a sofőr közben felfújt egy gumikesztyűt, arcot rajzolt rá, s a kisebbnek adta. Egyikőjük gumicukorral kínálta a gyerekeket, a legkisebbet is beadták a mentőbe. A vizsgálatok alapján gyalog indulhattunk hazafelé. Lassan, a riadalom mellett hála töltötte el a szívemet, hogy ennyi szerető, figyelő embertárs vesz körül bennünket. A kicsikben is erősítettük az örömet s a hálát Isten iránt, s a nagyobbakban elkezdjük tudatosítani, hogy ha nincs ott más felnőtt, akkor mit tehetnek ők. Feleségem az ismeretlen férfi telefonszámára köszönő üzenetet küldött, s nem sokára megérkezett a válasz: „Jólesően olvastam üzenetét. Számomra legtermészetesebb dolog volt, hogy megpróbáltam segíteni a férjének. Örülök, hogy rendben hazaért a gyerekekkel. Jó egészséget és még sok örömteli pillanatokat kívánok az unokákkal...” ■

Körmeny Imre

Nem állhatok meg

Mostanában nehéz napokat élek. Az elhagyott Jézus számomra sokszor eddig ismeretlen alakban jelentkezik. Újból és újból felfedezem, hogy mennyire nem ismerem Őt. Annak idején, amikor megjelent Chiara Lubichnak a keresztre feszített és elhagyott Jézusról szóló *Kiáltás* c. könyve, nem bírtam elolvasni. Valahogy olyan életrészes voltam, hogy nem bírtam felfogni. Féltre is tettem. Most elővettem

megint. Egy kicsi cseppet felfedeztem Jézus emberi szenvedéséből. Nem tudom, miért, de eszembe jutott a napokban, hogy régebben a baráti társaságban mindig megünnepeltük a születésnapjainkat. Egyszer, amikor én voltam soron, mindenki mondott nekem valami szépet ajándékként, egyikük mondatára ma is emlékszem: „Én csak azt akarom mondani neked, hogy ne állj meg soha.” Akkor épp megállós korszakban voltam, de a mostani időkben sokszor eszembe jut, hogy bármi is van, nem állhatok meg. ■

Erhardt Krisztina

Pixabay

© Depositphotos.com / Sean Prior

Etelka: Megbeszéltük barátnőmmel, hogy meglátogatom szülinapja alkalmából, ezért úgy mentem hozzá, mint vendég, szépen felöltözve. Nem sokkal érkezésem után észleltem, hogy egyre nehezebben veszi a levegőt. Azt mondta, nincs semmi baj, majd elmúlik. De a helyzet pillanatok alatt drámaivá vált, és egyben abszurdá. Bernadett is orvos, aki maga is tudta, mit kell tennie, hiszen egész életében mások baját kezelte. Tiszteltem a tudását, tapasztalatát és a korát. De most mindezeket félre kellett tennem. Lerohantam a kocsimhoz az orvosi táskámért. Mire felértem, már az ágyon feküdt, majd kiültettem a fotelba a testvére segítségével, és elláttam, amivel tudtam, de láttam, hogy ez nem elég. Mondtam neki, hogy hívom a mentőket, még hozzá rohamkocsit. Úgy éreztük mind a ketten – utólag elemezve a történeteket –, hogy felemelő volt ez a szerepcseré. Én felvállaltam az orvosi szerepet, a döntést, ő pedig felvállalta az elesettséget, és elfogadta a felé nyújtott kezet. A mentők hamar jöttek, ellátták, de ez sem volt elég, kórházba

Ha egyedül lettem volna...

kellett vinni. A közeli szívsebészeti klinika tudta fogadni, ahol az ügyeletes orvossal is tudtam beszélni. Számomra természetes volt, hogy utánuk megyek autóval, de ezt Bernadett külön is kérte! Hamar megcsinálták a diagnosztikai vizsgálatokat, majd másnap, a laboreredmények ismeretében derült ki, hogy infarktusa volt. Néhány nap után átkerült egy másik kórházba, nem is akármelyikbe.

Bernadett: Amikor otthon feküdtem az ágyon, arra gondoltam, hogy talán most meghalok. Milyen egyszerű, szép halál lett volna... De az

Úr másképp rendezte. Kaptam egy kemény figyelmeztetést, adta ezt az infarktust, de adott hozzá egy szerető felesbarátot, aki ráadásul egy rátermett orvos, és akivel évek óta egy csoportban vagyok. Tulajdonképpen megmentette az életemet. Ha akkor egyedül vagyok, biztos, hogy nem hívtam volna mentőt...

Abba a kórházba kerültem, ahol hosszú évekig dolgoztam, de már nem ismert senki, csaknem teljesen kicserélődött az orvosi és nővéri gárda. Úgy voltam ott, mint bármelyik másik beteg. A nővér a kezembe nyomott egy marék gyógyszert: „Ezt vegye be” – mondta. Szerettem volna tudni, mégis milyen gyógyszerek ezek, de nem volt ideje és talán szándéka se magyarázkodni. A beteg, az beteg. Ez alázatot kért, amit gyakorolnom kellett. A következő napok egyikén olyan nővér jött, az egyetlen, aki még „az én időmben” is ott volt, így ismertük egymást. Készségesen segített, megbeszéltünk mindent. Közben jött egy orvos is, akivel annak idején szintén együtt dolgoztam, ő is nagyon készséges volt, sokat segített, kollégaként kezelte. Lassan lábadoztam, s pár hét múlva hazakerültem.

Elgondolkodtam azon, hogy vajon miért történt ez így? Mi volt ezzel Isten terve? Mi dolgom van még itt a Földön? A fiaimmal kapcsolatban még vannak teendőim, lehet, hogy erre kaptam időt. Az ügyintézés mellett elmélkedek, olvasgatok. A napokban a Jelenések könyvét olvastam, azt a részt, amikor Jézus azt mondja, hogy „az ajtód előtt állok és kopogok. Ha ajtót nyitok, és az Úr bejön, karjába vesz, megölel, velem van. ■

Mártonfalvi Etelka és Mécs Bernadett

Tanító néni kérem, kistesóm születik!

Az osztályban az abortuszról beszélgettünk, amikor az egyik 9 éves gyerek ezt kérdezte tőlem: „Ha egy néni elveteti a gyermekét, az azt jelenti, hogy öl?” Csak igennel tudtam válaszolni, ugyanakkor elmondtam neki, mennyire fontos, hogy a nénit, a személyt, aki el akarja vetetni a gyermekét, szeressük, csak a tettét nem lehet elfogadni. Másnap bejött az iskolába ennek a tanítványomnak az édesanyja, nagyon dühös volt, és nekem támadt: „Maga tönkretette a családjunkat. A fiam, amikor hazajött az iskolából, megkérdezte, hogy miért öltem meg két kistestvérét. Bocsánatot kell kérnie tőlem!” „Megértem a fájdalmát – válaszoltam –, de nem kérhetek bocsánatot azért, mert megmondtam az igazságot. Megígérem viszont, hogy minden nap gondolni fogok Önre, és ezt a fájdalmat Önrel együtt hordozom.” Néhány hónap eltelt, semmit nem tudtam az anyukáról, míg aztán ismét be nem jött az iskolába, és fel nem tette nekem a kérdést: „Ön, a jó kis elméleteivel, mondja meg, mit kell tennem, ha megint várandós vagyok?”

Pixabay.com

Már három gyerekem van, és ki van zárva, hogy egy negyediket is vállaljak.” „Anyuka – válaszoltam –, tartsa meg a gyereket, és tegye ezt a hozzám járó kisfia miatt is. Talán ez a baba segíteni fog abban, hogy megújuljanak a kapcsolatok a családjában.” Aztán megint eltelt néhány hónap úgy, hogy semmit sem tudtam róluk. Egyszer csak megint megjelent az anyuka, de most egy orvosi nyilatkozattal a kezében, melyben az állt, hogy a születendő gyerekek valami fogyatékosága lehet. Másnap leültem és megírtam neki, mit érzek ezzel a helyzettel kapcsolatban, és ismét biztosítottam arról, hogy mellette állok és abban is biztos vagyok, hogy Istennek semmi sem lehetetlen.

Teltek a hónapok, elkezdődött a nyári szünet, és megint nem tudtam semmit sem az anyukáról. Az iskolaév kezdetén kis tanítványom ragyogó arccal rohant felém, és ezt mondta: „Tanító néni, kishúgom született!” Néhány hét múlva eljött az anyuka az újszülött babával. Kezembe adta ezt az egészséges és gyönyörű kislányt, és ezt mondta: „Jól nézze meg, mert inkább az Öné, mint az enyém. A legnagyobb ajándék, amit a családjunk valaha is kapott, és ezért köszönetet kell mondanom Önnek.” ■

Maria Pia Di Giacomo

Forrás: CN
Fordította: Tóth Judit

Kamaszokra hangolva

© Depositphotos.com / Vadim Grishva

Gyermekek az utóbbi időben nagyon magába zárkózott. Aggódom érte, mivel jó kamasz szokás szerint most nem hajlandó velem szóba állni. Szívesen elmennék vele akár egy szakemberhez is, de félek, hogy a pszichológus szó hallatán rám vágja az ajtót. Mit csináljak? aláírás

Sokszor és sokaktól hallani, hogy a kamaszkort csak túl kell élni valahogy. Az állítás nyilvánvalóan nem ok nélkül terjedt el a szóbeszédben. Ez az időszak próbára teheti mind az érzelmi viharaitól szenvedő gyerekünket, mind minket szülőket, és a gyerekünkkel való kapcsolatunkat is. A kamaszkor egy érzelmi hullámvasút, ahol akár percről percre válthatják egymást a határtalanul boldog, önfeledt, olykor örült pillanatok és a letargiával és visszafordíthatatlannak tűnő elkeseredettséggel átítatott órák.

A kamaszkor idején szülőként kicsit úgy érezhetjük magunkat, mintha gyermekeink száma megsokszorozódna és néhány, egymástól lényegi jegyekben eltérő lánnyal vagy fiúval bővülne a család néhány évre. Hiszen a reggeli közben csacsogó, lelkesen mesélő, energiákkal teli kamasz a suliba indulás előtt erőtlennek és levertnek tűnik, akinek az igen és nem szavakon kívüli szókinccse valahol előkereshetetlen mélységekben leledzik. Iskolából hazaérkezve ajtócsapkodások és szitkozódások kíséretében a szobájába száguldó gyerekünk hallani sem akar a házimunka aznap rá kiszabott részéről, és – ha erre mégis megpróbáljuk rávenni – egy pillanat alatt a minden hibánkat és gyengeségünket könyörtelenül bemutató, hús-vér tükörrel találhatjuk szembe magunkat. Vacsoránál az érdeklődő, élces, ugyanakkor humoros, önálló véleményt formáló gyerekünkkel találkozunk, aki esetenként az étkezés vége előtt egy ellentmondó vélemény hallatán megint csak a szobájába rohan és ismételten hallani sem akar rólunk. És a paletta az említett példákon túl még színesebb, gazdagabb és változatosabb lehet.

A szélsőséges megnyilvánulások mögött a kamaszok esetében önmagukkal kapcsolatos bizonytalanság, elégedetlenség húzódik. Próbálgatják a határait, a képességeiket, a személyiségük egyes vonásait. Vajon meddig mehetnek el a szüleiknél, a testvéreiknél, a tanáraiknál és ugyanígy a barátaiknál is? Kik is ők valójában? Ezen belső kérdések mellett a kamasz az önfeledt, játékos, gyermeki időszak és a

jövőjét tudatosan tervezni tudó, érett kapcsolatokra és gondolkodásra vágyó, komoly döntések meghozatalára képes, tapasztalatokra szomjazó felnőtt időszak határmezsgyéjén mozog, ami – mint minden változással és bizonytalansággal járó dolog – számtalan feszültséget okozhat benne. Sokszor saját magával rosszabb a kapcsolata, mint a környezetével. A lelki változások mellett pedig legalább ugyanolyan intenzitással az életébe törő testi változásokkal is meg kell küzdenie. A változásokra a környezet is óhatatlanul reagál, hol pozitív, hol negatív visszajelzést ad. A média tökéletességet és az egyén által tapasztalt valódi testi állapottól nagyon távolinak érzékelt, gyakran irreális külsőségeket közvetít a közönség felé, melynek elsődleges célpontjai az önmagukban még bizonytalan, sokszor másvalakire hasonlítani vágyó kamaszok.

A szóban forgó időszak még a legtapasztaltabb szülőnek is sok fejtörést okozhat. Az addig bevált praktikák, módszerek nem működnek többé. Mindezt megnehezíti, hogy amit kívülről látunk és tapasztalunk, valójában gyakran egészen mást jelent

és üzen. Legtöbbször az ajtót az orunkra csapó gyerekünk mindennél jobban kívánja azt, hogy mellette legyünk. Hogy – akár szavak nélkül – biztosítsuk afelől, hogy elfogadjuk őt és próbáljuk megérteni. Szeretetünkről és elfogadásunkról azzal is tanúbizonyságot tehetünk, ha éreztetjük vele, hogy itt vagyunk, várunk, és bármikor készen állunk arra, hogy meghallgassuk. Vekerdy Tamás gyermekpszichológus szerint a kamaszkorban bármiféle furcsa dolog normális, ha két hétig tart. Ha annál tovább, akkor érdemes kiemelt figyelmet szánni a problémának. Igyekezzünk tehát továbbra is az értékeket és a valós emberi kapcsolatokat hitelesen őrző felnőtt mintaként megmaradni gyerekünk szemében. Olyasvalakiként, aki a szabályok és határok konok megtartása vagy éppen teljes felszámolása helyett hajlandó rugalmassággal állni elébe gyermeke változásainak, azt üzenve, hogy elfogadja és minden felmerülő nehézség ellenére szereti őt. Ha sikerül ezt közvetíteni kamasz gyerekünk felé, bizhatunk abban, hogy ha a probléma tartósan fennáll, el tudja majd fogadni tőlünk akár a szakmai segítségkérés gondolatát is. ■

© Depositphotos.com / Monkey Business

Nem foglak gyűlölni titeket

Egy rokonunk megkárosított minket. Kihaszználva a szelídségünket, eltulajdonított egy lakást, ami a feleségem öröksége lett volna. Ez súlyosan megterhelte a kapcsolatunkat.

aláírt levél

Mélyen megérintett minket a *Nem foglak gyűlölni titeket* című könyv, amit egy fiatal francia újságíró írt a párizsi Bataclan koncertteremben elkövetett mészárlás után. Antoine Leiris otthon volt kislányukkal, Melvil-lel, amikor a felesége meghalt a merényletben. A fájdalomtól meggyötörve vette a bátorságot, hogy megírja annak a napnak a történetét anélkül, hogy átadná magát a haragnak. A gyűlölet megmérgez: elsősorban magunknak okozunk rosszat ezzel.

Forrás: CN

Magunkat károsítjuk, saját testi és lelki épségünket.

Minden családban előfordulnak hasonló történetek. Az egoizmus mindig ott van a háttérben és birtoklásra, rosszindulatú pletykákra, a hatalommal való visszaélésre ösztönöz. Így a családi kapcsolatokat, amelyek a stressz és a magány legfőbb ellenszerei lehetnének, fojtogatóvá és boldogtalanná teszi.

Ahhoz, hogy kilépjünk ezekből a helyzetekből, a szeretet bátorságára van szükség, amely világosan rámutat a gonoszságra és meg akarja szakítani a gyűlölet láncolatát. Ehhez a dolgok mögé kell látnunk, azokat az értékeket kell keresnünk, amelyek kibontakoztatják az emberségünket. Nem az események következtében születik meg bennünk a béke, hanem akkor, ha a kapcsolatainkat képesek vagyunk az erőszakmentes, megbocsátásra és konstruktív párbeszédre kész viselkedésre alapozni. Előfordulhatnak helyzetek, amelyekben a megbocsátás nem könnyű, kiváltképp a szívből fakadó megbocsátás nem az. Ilyenkor türelmesnek kell lennünk önmagunkkal, és tudnunk kell megvárni, míg begyógyul a seb. Szem előtt kell tartanunk, hogy a kibékülés azzal a valakivel, aki megbántott, gyakran belülről gyógyít, valamint azt is elősegíti, hogy megtaláljuk a megfelelő szavakat, megmagyarázzuk belső készleteseinket, és fényt derítsünk az igazságra. ■

Forrás: CN

Fordította: Sás Benedetta Sára

Fecske Ferkó

Lassan vége felé jár a nyár. Még meleg van, de mindenki érzi, hogy már nem tart sokáig. Ez persze, senkit nem zavar, főleg a fiatal fecskéket nem, akik vidáman cikáznak a levegőben, s röptükben bekapnak egy-egy arra járó szúnyogot, legyet.

Fecske papa elégedetten nézi csemetéit, s biztatja is őket:

– Jól van, csak röpködjetek, s egyetek sokat, hogy legyen erőtök a nagy útra, mert nem-sokára elmegyünk Délre, melegebb éghajlatra.
 – Miért megyünk el? Hiszen itt is meleg van... – álmélkodik az egyik fióka. – Én nem megyek sehová! Hiszen már Cirmivel is összebarátkoztam! – És huss, repül is barátjához.
 – Csip-csip! Cirmi, hol vagy?
 – Miau! Itt vagyok!
 Nem fogsz megcsípni?

– Dehogy! Hiszen barátok vagyunk! És te sem fogsz utánam kapni, ha közel megyek hozzád?
 – Persze, hogy nem.
 – Mondd Cirmi, ti is elmentek Délre? Papa azt mondta, melegebb helyre kell mennünk, de szerintem itt is elég meleg van.
 – Most igen, de majd hideg lesz.
 – Mi az, hogy hideg?
 – Hát...hát amikor nincs meleg, akkor hideg van, és fázunk.
 – Akkor te is elmész?
 – Én nem, mert én nem vagyok fecske!
 – Én szeretek fecske lenni, jókat lehet száguldozni a levegőben,

versenyezni a többiekkel. És mondd, nem rossz az a... izé... hideg?

– Nem, mert megnő a bundám, vastagabb lesz, és ha fázom, bebújok a házamba. A gazdim pedig elém teszi a reggelit, vacsorát.

– Nekem is van gazdim?
 – Milyen keveset tudsz te az életről! Neked nincs gazdid,

és az enni-
valódat ma-
gadnak kell
megtalálnod
– válaszolta
Cirmi, majd azt
is elmagyarázta

Ferkónak, hogy

télen mindent hó borít, nem
találna eleséget, sőt ő maga
is megfagyna.

– Azt már meg sem kérdezem,
mi az a hó – sóhajtott Ferkó.

– Biztosan valami rossz téli
dolog.

– Nem mindenkinek rossz.

A gyerekek nagyon örülnek
neki, mert szánkózhatnak.

– Na, tessék, még egy furcsa-
ság... És mondd, Cirmi, nagyon
messzire kell mennünk?

– Azt én nem tudom. Kérdezd
meg a papádat.

De tavasszal, amikor újra meleg
lesz, visszajöttök.

– Ferkó, Ferkó! Gyere már,
mindenki téged keres! – kiált
Fecske Fáni. – Próbagyülekezés
van! Megjöttek a roko-
nok is! Két hét múlva
indulunk!

– Fáni, te nem sajnálsz,
hogy elmegyünk?

– Kicsit sajnálom, mert
én is szeretek itt len-
ni. Itt születünk, itt

nőttünk fel, jól érezzük

magunkat. Ismerek minden fát,
bokrot, virágot, és szeretem
nézni a gyerekeket, ahogy lab-
dázna a kertben vagy bújócs-
kát játszanak.

– Tudod mit, Fáni, bújjunk el,
hátha nem veszik észre! Tudok
egy jó helyet!

– Nem lehet, Ferkó! Bármenny-
nyire is jó itt, érzem, hogy el
kell mennünk. Minden fecske
érzi ezt.

– Én nem!

– Majd te is érezni fogod, mi-
előtt indulunk. Papa azt mon-
ta, hogy nagyon messzire me-
gyünk, és azt is, hogy tavasszal
visszajövünk.

Két hét múlva Cirmi hangos
csivitelésre ébredt.

– Miaúú! Mi van? Mi történik?

Ja, látom, gyülekeznek... – és
szemével Ferkót keresi.

A hűtlen Ferkó még csak el
sem köszönt – gondolja Cirmi,
és csak nézi, nézi a fecskéket,
amint sorban ülnek a villany-
dróton és hangosan csicse-
regnek. Bizonyára az útitervet
beszélik meg. De nini, az egyik
fecske egyenesen felé repül.

– Ferkó! De jó, hogy itt vagy!
Azt hittem, már el se köszönsz
tőlem!

– Itt vagyok, Cirmi! Jó volt
veled játszani, beszélgetni!
Emlékszel? Amikor még nem
voltunk barátok, te el akartál
kapni, amikor alacsonyan
szálltam, én pedig majdnem
nyakon csíptelek. Aztán békét
kötöttünk. Köszönök neked
mindent! Vigyázz magadra
télen!

– Szia Ferkó! Én is köszönöm
a sok játszást, beszélgetést!
Vigyázz magadra az úton,
és járjatok szerencsével!
Tavasszal visszavárunk
benneteket!

– Szia Cirmi! Viszlát tavasszal!

A fecskecsapat felröppent,
és nagy surrogással neki-
vágta a hosszú útnak.
Cirmi sokáig nézett utánuk,
és egy kis ürességet érzett
a szíve tájékán. ■

Mondják meg Zsófikának!

KÖNYV

Zsófi átlagos képességű, csendes kislány. De „jellemtelen” és „nem stimmel”. Legalábbis ezt gondolják róla az eseményeket csak felületesen szemlélő felnőttek. Még az édesanyja is, akit szintén megviselek a történetek. Úgy tűnik, senki sem érti meg. Azóta legalábbis, hogy az édesapja meghalt. Ő értette és nagyon szerette. Utolsó mondatával is rá gondolt, neki akart üzenni valamit, de csak addig jutott, hogy „Mondják meg Zsófikának...!”

Zsófi számára nagyon fontos ez a talány, ezért nyomozásba kezd, egy csetlő-botló tizenegy éves módszereivel. Vajon mit szeretett volna üzenatképpen hátrahagyni az édesapja? Mi lehetett az a nagyon fontos dolog? Erre keresi a választ a sok kalamajka közepette, amibe belekeveredik.

Szabó Magda a tőle megszokott zsenialitással ábrázolja a különböző karaktereket, és vezeti be az olvasót abba a világba, amit hajdanán mind ismertünk: a gyermeki léleknek a felnőttektől egészen másféle logika szerint működő világába. Tükröt is tart elénk a mogorva portás bácsi, a sápítózó Kató néni, a pedagógiából doktorált édesanyja és a számos többi szereplő személyén keresztül, hol könnyed iróniával, hol egy gyerek jóindulatú szemüvegén keresztül. Ezért – a cím kicsinyítőképzője és az ifjúsági könyv besorolás ellenére – a felnőtt korosztály számára is élvezetes olvasmány. ■

Simkó Zsófia

A végtelen nyomában

FILM

A hűvös őszi időben lélekmelengető visszagondolni a csillaghullásos nyári éjszakákra. Hol bukkan fel? Mennyi idő telhetett el a végtelen kozmoszban attól a perctől, hogy a csillag alászállt...? A szemlélődés megállásra készítet. Olyasmí érzés keríthet hatalmába, mintha a Földön jelentéktelen lenne minden, csupán

kis porszemekként kapaszkodunk össze itt a teremtett valóság bolygónyi szejletében. Honnan jövünk, hová tartunk, mi a másodpercnyi szerepünk ebben

a grandiózus játékban? A filmek közül kevés merészkedett a tudományosság és a filozofikusság összetett útvesztőjébe, de az 1968-ban készült *2001: Űrodüsszeia* letette a névjegjét. Stanley Kubrick rendező páratlan, mai szemmel is székre szögező vizualitással gondoskodik arról, hogy képeit megjegyezzük és gondolkodjunk rajta. A majd fél évszázados sci-fi nehezen adja magát, nem nézőbarát, mégis érdemes rászánnunk a 149 percet.

Időn és téren átívelő történet az emberiség eredetéről és jövőjéről, az idegen értelemmel való első találkozásról és a világűr kapujának kitarulásáról. Az emberiség hajnalán különös, fekete monolit jelent meg, s új útra terelte a történelmet. Amerikai kutatók egy hasonló oszlopra bukkannak a Holdon, mely rejtélyes rádiójelet sugároz a Jupiter felé. És az utazásunk elkezdődik... ablak nyílik a végtelenre. ■

Göbel Gergely

NÉZZÜK EGYÜTT ÉS BESZÉLJÜK MEG!

KÖZÖSSÉGI FILMKLUB az Új Város Központban (1088 Budapest, Rákóczi út 29.)
2016. november 4. péntek, 18:30: 2001: Űrodüsszeia

Bővebb információ:
Göbel Gergely, gobel.gergely@gmail.com

Közéleti kiadvány

ISSN 0865-0829

A Fokoláre Mozgalom lapja

www.fokolare.hu

Kiadja: Új Város Alapítvány
1163 Budapest, Ágoston Péter u. 25.

Számlaszám: OTP Bank Nyrt.
11705008-20434836

Felölős kiadó: Reskovits Ágnes

Szerkesztőségi cím:

1088 Budapest, Rákóczi út 29.
I. em. 5.

Telefon: +36-1-247-8876

ujvaros@ujvaros.eu

Terjesztés:

terjesztes@ujvaros.eu

Főszerkesztő: Prokopp Katalin

Munkatársak: Kovács Bertalan,

Simkó Zsófia, Tóth Judit

Olvasószerkesztő:

Csikné Sisák Zita

Terjesztés: Papp Katalin

Nyomdai előkészítés:

Maucha Kristóf

Nyomtatás:

Innova-Press Bt. Pomáz

Felölős vezető: Komornik Ferenc

Terjeszti a Magyar Posta Zrt.

Hírlap üzletág

Előfizethető a szerkesztőségben

Megjelenik évi 11 szám.

Előfizetési díj 2016-ra: 4 900 Ft

Külföldre: 35 euró

Támogatói előfizetés: 10 000 Ft

Egy példány ára: 480 Ft

www.ujvaros.eu

Kapcsolódó cikkünk
a 10-12. oldalon.

© Depositphotos.com/ Jeff Whyte

ROKON NÉPEK NAPI FINNUGOR BULI

Lágymányosi Ökumenikus Központ

2016. október 21.

18:00

Fiatalok az Egyesült Világért

**A rendezvény az ELTE Finnugor Tanszék
és a Reguly Társaság közreműködésével zajlik.**

Friss információkért figyeld
a honlapot vagy a Facebookot!
<http://ujifju.hu>

új város
egy lap, ami összeköt

Új Város 2016/10